
EENHEID BIJ VERSCHIEDENHEID.

DA COSTA sprak niet anders dan de waarheid, toen hij zei, dat op de bodem aller vragen ligt des werelds zondeschild.

Ook op de bodem van veel vragen en moeilijkheden, ons vereenigingsleven betreffende, ligt niet slechts 's werelds zondeschild, doch onze eigene.

Hoe innig bad onze Heiland, vóór Zijn sterven, om eenheid voor Zijn discipelen. En hoe weinig slagen wij er in, — neen — hoe weinig trachten wij er zelfs naar, iets van die eenheid te openbaren aan een wereld, die op onze daden, meer dan op onze woorden wacht.

Leefde dit eenheidsgevoel onder ons, we zouden ons niet behoeven te bedroeven over verkeerdt standgevoel, over intellectueele hoogmoed, over valsche nederigheid ook, die verhinderen, dat jonge vrouwen van één belijden, bezielde met eenzelfde verlangen: voorbereid te worden voor haar taak in het volle leven, met elkaar samenkomen, om te zoeken die voorbereiding.

Maar ook dan zou er kunnen zijn een rustig aanvaarden van de verscheidenheid, die maakt, dat niet allen hetzelfde verlangen, hetzelfde noodig hebben. Wanneer dan de ééne groep zich ontwikkelde méér in de eene — een andere groep meer in de tegenovergestelde richting, zou men daarin niet zien een minachten van elkaar, doch een natuurlijke consequentie, voortvloeiend uit verscheiden aanleg, ontwikkeling en behoefte.

Dus: bij een vasthouden aan het eenheidsideaal toch een practisch uit elkaar gaan?

Slechts ten deele.

En allereerst een verantwoording, waarom ik vasthoud aan het eenheidsideaal, ook in de praktijk. Want dit laatste heeft niet te volgen uit Jezus' bede. We kunnen zeer goed practisch in verschillende groepen onzen weg gaan, en toch méér wezenlijk één zijn, dan wanneer we vereenigd in één kring, ons daar afscheiden in groepjes en het verschil, 't zij in stand, 't zij in ontwikkeling, laten spreken.

En toch éénheid in vereeniging, voor zoover mogelijk?

Ja, en wel allereerst, omdat m.i. niets zoo noodig is in onze wereld, dan dat christenen van allerlei rang en ontwikkeling met elkaar in aanraking komen, en elkaar werkelijk leeren kennen.

Er is ook onder ons zooveel langs elkaar

heenleven. We doen zoo weinig moeite, elkaar te begrijpen. Wanneer een meisje zich anders uit dan wij dit gewoon zijn; met andere dingen dweept, dan noemen wij dit „gek." En misschien bestaat er geen absolueter veroordeeling dan dit „gek" uit meisjesmond.

En toch hebben we elkaar altijd weer noodig. Een heel groot deel van de moeilijkheden tusschen huisvrouwen en ondergeschikten, tusschen moeders en dochters vloeit, behalve uit onze zondige natuur, hieruit voort: dat we niet geleerd hebben, ons in de behoeften en de begrippen van anderen in te denken. En wanneer we dit inzien, zouden we dan niet dankbaar zijn voor een vereenigingsleven, dat ons allen tot elkaar tracht te brengen en ons allen met elkaar wil doen streven naar één ideaal?

Want dit is het, dat dit samengaan van allerlei verschillend aangelegden onder christenen mogelijk maakt, of althans mogelijk moet maken: we hebben één ideaal. Het gaat ons in laatste instantie niet om meer ontwikkeling, méér kennis; dat zijn slechts de middelen. Het doel is: de verheerlijking Gods door ons leven. En dat doel is voor ieder gelijk.

Wanneer we dit toegeven, en we denken dan nog eens aan de „intellectueelen," van wie men zegt, dat ze moeilijk op een gewone M. V. zijn te krijgen, dan meen ik: er zijn onder de behandelde vakken enkele, waar hun meerderheid aan kennis niet absoluut zeker is. En dit zijn juist de hoofdvakken. Want immers, zonder iemand te willen kwetsen, kunnen we rustig constateeren, dat op inrichtingen voor Middelbaar onderwijs, ook al zijn ze christelijk, niet zooveel tijd aan godsdienstonderwijs wordt besteed, dat hierdoor de M. V. voor de vrouwelijke leerlingen overbodig zou worden. En het is ook niet zoo, dat onder haar, die niet meer dan gewoon lager onderwijs volgden, geen enkele zou schuilen, die b.v. op catechisatie uitblinkt. De praktijk leert heel anders.

Dus mogen we veilig aannemen, dat er is één ideaal, dat allen vereent, en dat er op de M. V. vakken behandeld worden, die *aller* belangstelling waard zijn, en waar allen van elkaar kunnen leeren. Wanneer er dus is een eerlijk willen beleven van de eenheid aller geloovigen in Christus, heeft verscheidenheid van aanleg en milieu niet storend op het verwezenlijken van die eenheid in te werken.

J. M. W.—W.